

Onvergankelijk Onderbanken...

Deze zomer was er een uit een wensboek.

Warm, niet te gek heet, voldoende regen, heel veel zon. Nadat de "vruchten" van het veld gehaald zijn wordt je innerlijk vervuld met een soort weemoed. Je begint te voelen dat de dagen met een geweldig tempo korter worden, de zon staat 's avonds beduidend eerder laag boven de horizon en je ruikt de zware aardlucht die van de pas bemeste stoppelvelden komt. Je denkt aan het lied: Die letste Rosen sind verblüet.....en een enorm gevoel over de vergankelijkheid van ons aards paradijs bekruipt je.

En toch geniet je hier van!

Je weet dat binnenkort de lage luchten met striemende regenbuien over de zware kleigronden jagen, je weet dat daarna, als alles al kaal gegeseld is, de donkere nattigheid plaats gaat maken voor verstarde witheid. Krijgen wij de aankomende winter nog sneeuw, strenge vorst? Je weet ook dat er een nieuwe lente komt met nieuw licht en nieuwe uitbundigheid, gevolgd door misschien weer dezelfde prachtzomer of iets meer of iets minder mooi. Ja je weet het allemaal en je peinst wie dat allemaal nog mee zal maken en wie niet.....

Vanavond schijnt een felle oranjeachtige zon vanachter zilveromlijste wolken tegen een donkergrijze oostelijke hemel. Enkele laaghangende wolkenplukken schuiven er traag als witte watten voor, aan de zuidkant zie je kolossale afgeplatte stapelwolken die met enige fantasie op Zuid-Afrikaanse tafelbergen lijken.

Op de kale velden laten kinderen windvogels op.... Windvogels, geen vliegers uit het ABN, windvogelseen combinatie van wind en vogel, poëtischer kun je het niet zeggen. En dan bedenk je dat je dat zo'n zestig jaar geleden als kind ook reeds deed, al was dezelfde windvogel toen gemaakt van papieren veevoederzakken en gelijmd met koude aardappels. Ik zie jonge ouders samen met hun kinderen bezig de windvogel op te laten, keer op keer, de staart langer of korter makend, samen genietend en trots als de vogel eindelijk hoog "staat".

En dan denk ik: Onvergankelijk Onderbanken, ondanks het wisselen der seizoenen, ondanks alle moderniteiten, ondanks AWAC's, ondanks ruilverkaveling, ondanks sluipverkeer, ondanks vergrijzing, ondanks ontgroening, ondanks alles....

Pierre Lindner